

Životopis paní Šárky Růžkové roz. Golombkové

Narodila se 18. dubna 1926 v Ostravě - Mariánských Horách.

Vyrůstala v rodině se svojí matkou Alžbětou, s otcem Emilem Golombkem a měla o pět let staršího bratra Jaroslava. Matka se starala o domácnost a otec pracoval v šachtě Ignát. Vychodila dvě školy - Obecnou školu (ta trvala pět let) a Měšťanskou školu, která trvala tři roky. Je pamětnice událostí 2. světové války. V průběhu války se v rodině odehrávala nebezpečná událost. Bratr Jaroslav Golombek pracoval ve Vítkovicích, kde byla provedena sabotáž, se spolupracovníky byl zatčen. Nejprve byl tři měsíce uvězněn na „Krajzáku“ (Krajská věznice v Ostravě). Aby se s ním mohli alespoň spojit, tak jim známí poradili, že ho mohou tajně navštěvovat a nosit jídlo. Pomocí provazu, který bratr spouštěl z horního okna budovy věznice (jeho cela byla pod střechou), mu maminka posílala jídlo. Do balíčku přidávali dopisy se vzkazy, toto byla jejich vzájemná komunikace. Protože to bylo velmi nebezpečné, tak právě paní Růžková za ním chodila tajně po večerech s jeho nejlepším kamarádem. Tím předstírali milenecký pár a byli nenápadní před hlídkou, která budovu věznice hlídala. Budova věznice byla hodně velká, vždy počkali, až hlídka zajde za roh. Bratr s kamarádem používali domluvené znamení, po signálu spouštěli po fasádě věznice provaz. Museli být hodně opatrní a rychlí, aby nevzbudili pozornost. Bylo to velice nebezpečné, ale Šárka to pro svého bratra ráda podnikala. Pokaždé když za ním odešla, maminka nehnutě seděla doma a čekala, až se v pořádku vrátí.

Bratr byl nejprve odsouzen k trestu smrti, ale nakonec mu byl trest zmírněn. V jednom ze vzkazů jim napsal informaci, že bude převezen do Hamburku, což se stalo. Naštěstí tam nebyl dlouho. Skončila válka a on se vrátil. Pro rodiče a sestru byl k nepoznání. Po propuštění pracoval v koksovně.

Šárka Golombková prožívala 2. světovou válku s rodiči v Mariánských Horách, zažila nálety, které vždy trávili schovaní ve sklepě domu. Při osvobození Ostravy byl v ohrožení života i její otec, když se díval z pudy, zahlédli ho vojáci a málem ho zastřelili, protože si mysleli, že je Němec. Naštěstí palbu přežil.

Šárka se mezi tím se učila v ústavu Sesterstva, zde se naučila šít a vařit. V ústavu se naučila starat o malé děti a začala pracovat v kojeneckém ústavu. Byla umístěna do Křenovic u Kojetína, kde pracovala v kojeneckém ústavu a tam se v roce 1945 potkala s budoucím manželem Jaroslavem Růžkem. V Křenovicích pracovala do konce války a pak se vrátila do Ostravy. Jaroslav Růžek jí kontaktoval a začali spolu chodit. Vzali se v roce 1949 a rok poté se jim narodila dcera Jaroslava.

Paní Růžková nadále pracovala 20 let ve Vítkovicích v nemocnici – na dětském oddělení, poté co se s manželem přestěhovali do Poruby, tak pracovala v jeslích. Dva roky před důchodem změnila zaměstnání, aby měla vyšší důchod, pracovala v kovošrotu. Během této doby pomáhala své dceři s péčí o vnučky.

Dnes žije se svojí dcerou v Porubě, její největší radostí je půlroční vnučka Valentýnka.

Je velmi milá, hodná, čemuž se nedivíme, protože celý život pečovala o malé děti, které jsou její radostí. I nás přijala velmi ráda a vyprávěla svůj životní příběh.